V.80 Moudrý člověk si říká: „Jsem Vědomí. Jsem všechny světy.“

VASIŠTHA pokračoval: Zábava ani rozptýlení nelákají toho, kdo se zabývá dotazováním se na Já. Představy příjemného a nepříjemného nevznikají v očích, ale jinde, protože oči pouze hledí. S ostatními smysly se to má stejně. Činnost smyslů tedy neznamená nic špatného. Když se však k smyslové činnosti, která v jednom okamžiku vznikne a v následujícím okamžiku zase zanikne, připojí egoistická mysl, objeví se v mysli neklid.

Moudrý člověk si řekne: „Ach, mé oči, objekty vaší zkušenosti jsou jen jevy, které vznikají a zase mizí. Nedovolte, aby váš pohled na nich utkvěl, jinak věčné Vědomí pocítí smrtelnost. Buďte divákem, kterým ve skutečnosti také jste. Ó mysli, díky svému fungování viděly oči bezpočet výjevů, ale proč se do nich necháš vtahovat? A i když jsou tyto výjevy v mysli odráženy a rozpoznávány, proč na ně reaguješ jakožto pocit ega? Nepochybně tu existuje důvěrné spojení mezi očima a objekty. Proč se k nim však upínáš a snažíš se je podržet? Ve skutečnosti spolu výjev, pozorování a mysl nesouvisí, podobně jako obličej, zrcadlo a obraz v zrcadle. Přesto vzniká jakási iluzorní představa, že ‚já to vidím‘. Nevědomost je jako vosk, jímž se vše zpečetilo a vzájemně se k sobě pevně přichytilo. A poznání Já je jako oheň, v jehož teple se všechen vosk rozpustí.

Falešná spojení a vztahy se posilují opakovaným přemýšlením, ale zničím je pomocí dotazování se na Já. Jakmile bude nevědomost pryč, pak se iluzorní souvislost mezi výjevem, pozorováním a myslí již nikdy neobjeví. Právě mysl obdařuje smysly rozumem, proto musí být mysl odstraněna. Ó mysli, proč se těmito pěti smysly zbytečně zabýváš? Jen ten, kdo uvažuje, že ‚to je má mysl‘, se tebou nechá ošálit. Ty, mysli, totiž neexistuješ. Nezajímá mě, zda zůstaneš, nebo odejdeš. Jsi neskutečná, netečná, iluzorní. Tebou se zabývá jen hlupák, nikoli moudrý člověk. Toto pochopení ukončí temnotu nevědomosti. Ó přízraku, zmiz z tohoto těla i se svými tužbami a emocemi. Ó mysli, zničil jsem tě, neboť jsem si uvědomil, že jsi ve skutečnosti nikdy neexistovala.

Po dlouhou dobu byl přízrak mysli příčinou bezpočtu špatných představ a emocí, chtíče, zlosti atd. Poté co byl přízrak překonán, se své někdejší hlouposti musím smát. Mysl je mrtvá a s ní zemřely všechny mé starosti a úzkosti. Démon zvaný pocit ega zemřel též. A to vše bylo dosaženo prostřednictvím neustálého a opakovaného dotazování se na Já. Nyní jsem volný a šťastný. Všechny naděje a touhy jsou pryč. Chvála vlastnímu Já! Není tu iluze ani trápení, není tu já ani nikdo jiný. Nejsem já ani nikdo jiný, jsem všechno ve všem. Chvála vlastnímu Já! Jsem počátek. Jsem Vědomí. Jsem všechny světy. Není ve mně žádné rozdělení, žádné hranice. Chvála samotnému Já! Chvála Tomu, co je ve všem stejně všudypřítomné. Chvála této jemné všudypřítomnosti, nejvyššímu Já!“